

mener jeg, er en nødvendig konsekvens af, at der ikke er borgerløn i Danmark, men at man som udgangspunkt skal forsørge sig selv, eller i alle fald gøre noget for at komme til at forsørge sig selv og som sådan ikke får udbetalt kontanthjælp med mindre, man gør sig anstrengelser i den retning. Den enkelte har derimod, som det fremgår af svaret, altid mulighed for at kontakte socialforvaltningen i den kommune, hvor pågældende opholder sig og stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet herunder aktivering og herefter få udbetalt kontanthjælp. Muligheden for at blive forsørget er således altid tilstede.

Kommunen kan - også i stedet for at standse hjælpen - efter aktivlovens § 89 vælge at udbetale den for kortere perioder end månedligt med henblik på løbende at kunne vurdere, om modtageren står til rådighed for arbejdsmarkedet. Det er en betingelse for at udbetale hjælpen for kortere perioder, at der er begrundet tvivl om, at modtageren vil deltage i aktivering.

Ved vurderingen af, om en kontanthjælpsmodtagers hjælp skal standses, vil man skulle tage hensyn til den pågældendes samlede sociale situation.

Det ovenstående gælder for kontanthjælpsmodtagere, der alene har ledighed som problem. For personer med sociale problemer ud over ledighed, der kun har ringe eller ingen tilknytning til arbejdsmarkedet, vil formålet med et tilbud først og fremmest være at forbedre livskvaliteten og medvirke til at forebygge udviklingen af yderligere sociale problemer og i sidste ende til at forebygge social udstødelse. Kommunerne skal i disse situationer være opmærksom på, om der ligger særlige årsager til grund for, at en person uden rimelig grund afviser eller udebliver fra et tilbud. Kommunen må derfor fortage en konkret vurdering i det enkelte tilfælde. Specielt når der er tale om personer, der har taget imod et tilbud og efterfølgende udebliver, bør kommunen foretage en vurdering af, om tilbudet på det nu foreliggende grundlag stadig må anses for at være rimeligt.

Det vil også almindeligvis være en betingelse for at standse hjælpen, at tilbudet har et omfang, så det er et reelt alternativ til passiv forsørgelse. Heri ligger, at et tilbud af ganske få timers varighed pr. uge normalt ikke kan begrunde, at hjælpen ophører.

Spm. nr. S 2146

Til socialministeren (20/5 99) af:

Frank Aaen (EL):

»Vil ministeren indskærpe over for kommunerne, at det er i strid med loven, hvis jobtræning udelukkende foregår sammen med andre kontanthjælpsmodtagere?«

Begrundelse

I flere kommuner har man bl.a. benyttet bi-standsklienter under aktivering til at udføre forskellige former for produktion på isolerede værksteder. Denne form for aktivering kan næppe legitimeres med, at det skulle skaffe de pågældende nærmere kontakt med almindelige arbejdspladser, uddannelsesmuligheder og arbejde på normale vilkår.

Svar (27/5 99)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Den kommunale aktiveringsindsats over for kontanthjælpsmodtagere dækker efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik over en bred vifte af beskæftigelses- og uddannelses tilbud. Den store variation i de forskellige former for aktiveringsredskaber afspejler den store spredning blandt de kontanthjælpsmodtagere, der skal aktiveres.

Både tilbud om jobtræning med løntilskud og tilbud om individuel jobtræning tilhører den gruppe af tilbud, der har et beskæftigelsesrettet sigte.

Ledige kontanthjælpsmodtagere har således mulighed for at få tilbud om ansættelse i *jobtræning med løntilskud* hos private eller offentlige arbejdsgivere med udbetaling af overenskomstmæssig løn. I denne form for jobtræning foregår aktiveringen af kontanthjælpsmodtageren sammen med de ordinært ansatte på arbejdspladsen.

Til den gruppe af ledige kontanthjælpsmodtagere, som kun vanskeligt kan opnå beskæftigelse på normale vilkår eller i jobtræning på det almindelige arbejdsmarked, kan kommunen i stedet give tilbud om *individuel jobtræning*. Dette kan f.eks. ske gennem tilbud om deltagelse sammen med andre kontanthjælpsmodtagere i beskæftigelsesprojekter, der etableres i kommunalt regi.